

ter; — men Folkethinget er, som sagt, ikke ganske ukyldigt deri, thi det skulde ikke have givet denne halv private Brandlov, den skulde vi have sluppet ud af vore Hænder, da vi overgave den til et fremmed Repræsentantskab. — For at vise, hvorlidt man har taget de virkelig praktiske Forhold med Hensyn til Ildsfare under Overveelse, skal jeg henvide til en Bestemmelse i § 14, hvorefter man kan føre en Skorsteen igjennem et Høloft, naar man sætter et Tralværk omkring den. Ved et Tralværk forstaaer man i Almindelighed et Række, som ikke er ganske tæt, hvor der er en Åbning imellem de Lister, som danne Gitteret, men dersom der kommer en Revne i Skorstenen, og Ilden staaer ud derigjennem, troer man da, at Tralværet vil beskytte mod Antændelsen? Nei, dersom man vil give nogen Bestemmelse med Hensyn til Skorstene, som gaae igjennem Høderlofter, saa skal man bestemme, at de skulle være murede med dobbelt Muur med Mellemrum, saaledes at den inderste kan revne af den Hede, som Skorstenen lider, og den anden dog forblive heel, fordi den ikke bliver underkastet den samme Hede. Her er under Forhandlingerne af forskjellige ærede Medlemmer omtalt en anden Bestemmelse angaaende Bygningen af Bagerovne; jeg troer, at de Bestemmelser, der indeholdes i Loven denne Sag angaaende, omtrent ere saa falske, som de kunne være. Jeg skal aldeles indenfor Grændserne af denne Lov bygge Dem en Bagerovn saa slet, at den skal revne og Luen gaae ud deraf første Gang, den bruges. Jeg troer ikke, at jeg behøver specielt at omtale Branddirekteurernes, jeg har berørt dem saaledes i Forbigaaende, at jeg kan unddrage dem min særlige Opmærksomhed. — Vi komme nu til et Kapitel, hvori der indeholdes temmelig strænge og, seet fra Hensynet, i mange Henseender indgribende Bestemmelser med Hensyn til Anskaffelsen af Brandredskaber; men ligeoverfor disse staaer der dog een, man kan vel sige, langt vigtigere Artikel angaaende Slutning af Ildbrande, og det er § 43 om Tilveiebringelsen af Vand. Der er man meget fornuftigt vegen tilbage for de Banskæligheder, som ere tilfæde, hvor det gjælder om Penge; der siger man, at dem have vi nok af, og hvor der i saa

Henseende skulde være nogen Banskælighed, der kan Bevillingen desuden fritage, men med Hensyn til Vandet er man ikke nær saa paatrængende og det er meget heldigt, at det er saa; — men hvad der her staaer, er dog noget nær det Samme, som om der stod Jngenting. Det hedder nemlig: „ethvert Sogneforstanderskab har snarest muligt“ — vi have Bestemmelser, hvorved det omtrent for 20 Aar siden har været paalagt Collegierne snarest muligt at udføre Ting, som endnu ikke ere udførte, saa efter „snarest muligt“ kan der hengaae nogle og tyve Aar uden væsentlig Fare — altsaa, „ethvert Sogneforstanderskab har snarest muligt at drage Omfarg for, at der i enhver Landsby, og saavidt Omstændighederne tillade det, tillige i andre stærkt bebyggede Dele af Sognet have tilstrækkeligt Forraad af reent Vand til Sprøiternes Forsyning“; — naar der ikke er tilstrækkeligt Forraad af reent Vand, saa er det det Samme, som om der ingen Sprøiter ere, og denne Tilveiebringelse af tilstrækkeligt Forraad af reent Vand skal skee „snarest mulig,“ og hvor det kan lade sig gjøre, „saavidt Omstændighederne tillade det.“ Nu skulde man dog synes, at en Lov, som giver saadanne Bestemmelser om Sprøiteræsenet etc., som dette Lovudkast gjør, skulde sige, naar det er lykkedes med de forhaandenværende Midler paa de og de Steder at skaffe tilbørligt Vand til en Sprøites Forsyning, da skal en Sprøite anskaffes, men at anskaffe en Sprøite og saa bagefter „snarest mulig“, maa skee om mange Aar, komme til at faae det Vand, som behøves til Sprøiten, det er en vrang Betragtning. Vi komme nu til en meget indgribende Paragraph, som jeg meget ønsker, man vilde lade gaae ud, da den ikke behøves. Tre Sprøiterne og de forskjellige Redskaber, som her skulle anskaffes, virkelig anskaffede i det Offentliges, altsaa Communes, Amtscommunes eller Statens Interesse, saa skal Kommunen eller Amtskommunen eller Staten bære Udgifterne dermed, og saa behøver man ikke at indføre et nyt Statteapparat; men man indfører her ved § 44 en speciel Communebeskatning, eller rettere, da det ikke er nogen absolut Communebeskatning, en Beskatning for denne eiendommelige Sags Skyld, og det troer